

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. A.**, bývajúcej vo V., proti žalovaným **1/ H. F., 2/ F. L., 3/ A. L., 4/ H. F., 5/ M. L., 6/ L. L., 7/ C. K., 8/ A. L., 9/ F. L., 10/ M. L., 11/ L. L., 12/ S. L., 13/ F. L.**, všetci žalovaní na neznámom mieste, za ktorých koná Slovenský pozemkový fond, so sídlom v Bratislave, Trenčianska č. 55, zastúpený JUDr. R. B. advokátkou v P., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10 C 207/2009, o dovolaní žalovaných proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2012 sp. zn. 6 Co 143/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 25. mája 2011 č.k. 10 C 207/2009-94 žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania 2 333,26 € na účet právnej zástupkyne Slovenského pozemkového fondu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa po svojom právnom predchodcovi (nebohom otcovi) môže nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam dedením, a preto za nedôvodnú považoval žalobu, ktorou sa domáhala určenia, že je ich vlastníčkou. Vychádzajúc z princípu úspechu v spore (§ 142 ods. 1 O.s.p.) žalovaným priznal náhradu trov konania za právne zastúpenie. Za neúčelný úkon právnej služby považoval nahliadnutie do spisu a oboznámenie sa s výsledkami vyhľadávania 25. mája 2010.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne (proti výroku o náhrade trov konania) uznesením z 30. januára 2012 sp. zn. 6 Co 143/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v časti napadnutej odvolaním zmenil tak, že účastníkom konania nepriznal náhradu trov; účastníkom nepriznal náhradu trov (prvostupňového a) odvolacieho konania. Odvolací súd nepovažoval rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania za správne a preto ho zmenil (§ 220 O.s.p.). Súdu prvého stupňa vyčítal, že pri aplikácii ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., (zvažujúc zásadu úspechu žalovaných v konaní), sa hlbšie nezaoberal tiež interpretáciou ustanovenia § 150 O.s.p., čo mu umožňovalo prelomiť túto zásadu a úspešným účastníkom nepriznať náhradu trov konania (R 34/1982). Odvolací súd preto skúmal, či v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 150 O.s.p. a zistil, že tomu tak je, vzhľadom na majetkové pomery a sociálnu situáciu žalobkyne. Táto je vdovou (dôchodkyňou) s jediným príjmom – starobným dôchodkom 362,70 € mesačne, nevlastniaca hnutel'ný alebo nehnuteľný majetok, či finančnú hotovosť, z ktorej by mohla zaplatiť vysoké trovy konania. Navyše sa zaoberal i otázkou účelnosti uplatnených trov konania, ktoré žalovaným vznikli v súvislosti s právnym zastúpením advokátkou. Vychádzal z toho, že Slovenský pozemkový fond je štátny fond, ktorý sa nechal v konaní zastupovať advokátkou, i keď v jeho náplni je riešiť nedoložené vlastnícke vzťahy. Názor odvolacieho súdu, na ktorom založil svoje zmeňujúce rozhodnutie vychádza aj z odôvodnenia rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 78/03, v ktorom sa uvádza: „všeobecný súd neporuší základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak navrhovateľovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ich nepovažuje za účelne vynaložené“. Zohľadnil, že Slovenský pozemkový fond má zriadený právny odbor, ktorý tvorí oddelenie organizačné a vymáhacie a tiež oddelenie sporovej agendy. Poukázal na rozhodnutie vo veci Van der Musselle proti Belgicku (rozsudok z 23. novembra 1983, séria A č. 70), v ktorom bolo zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie (advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (tiež Šafarik proti Slovenskej republike).

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadli žalovaní dovolaním, v ktorom navrhli zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu a potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa o náhrade trov konania súdov a priznať náhradu trov dovolacieho konania, lebo :

1. odvolací súd odňal žalovaným možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a to tým, že: a/ právne posúdil otázku náhrady trov konania inak ako súd prvého stupňa, bol preto povinný vyzvať účastníkov, aby sa vyjadrili k tejto inej aplikácii zákonných ustanovení, čo však neurobil, b/ rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo riadne odôvodnené v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p., je nezrozumiteľné a zmätočné, ak odvolací súd na jednej strane zastáva názor, že na strane žalovaných išlo o neúčelné trovy konania, na strane druhej na tieto trovy aplikoval ustanovenie § 150 O.s.p., c/ odvolací súd náležite neodôvodnil svoj právny záver, jeho právne závery sú arbitrárne, čo dovolatelia vysvetľujú tým, že doterajšia rozhodovacia prax súdov (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 44/2007, Cpjn 19/98 zo 17. júna 1998, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 9 Co 77/08) priznáva náhradu trov konania nielen Slovenskému pozemkovému fondu ale aj obdobným subjektom za rovnakých podmienok (II. ÚS 210/09, II. ÚS 986/09), tomu nezodpovedá názor odvolacieho súdu o ustálenom právnom názore vyjadrenom v odôvodnení jeho rozhodnutia a opierajúcom sa o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/03. Tým došlo zároveň k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, domôcť sa výkonu rozhodnutia,
2. svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď pre aplikáciu ustanovenia § 150 O.s.p. neboli splnené podmienky, najmä pokiaľ ide o nemajetnosť a sociálne pomery žalobkyne, tieto odvolací súd neskúmal, pretože sa uspokojil s jej tvrdeniami, mohol však zistiť, že žalobkyňa mala majetok (PK zápisnica č. X., k.ú. Š., PK zápisnica č. X., k.ú. V.), ktorý rozdelila deťom, tiež žalobkyňa odpredala dom súpisné číslo X. a pozemok pod domom svojej dcéry. K účelnosti trov konania dovolatelia uviedli, že tieto Občiansky súdny poriadok spája s úkonmi účastníkov, nie so zastúpením v konaní (s právom účastníka zvoliť si advokáta, pokiaľ má sám právnické vzdelanie alebo má zamestnancov s právnickým vzdelaním), za ústavne nekonformný označili opačný názor zastávaný odvolacím súdom. Právne zastúpenie je totiž ponechané výlučne na vôli účastníka a to bez ohľadu na to, či je schopný sa zastupovať aj sám.

A. A. (zástupca žalobkyne do právoplatného skončenia veci) vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne a poukázal na obdobný postup aj vo veciach sp. zn. 20 Co 50/2011 a 6 Co 189/2011. K parcele č. X. prebiehajú

ďalšie tri súdne konania, preto konanie viacerých zástupcov za fond ani v tejto veci nepovažuje za účelné. Otázkou zostáva, prečo nepostačoval pre všetky konania jeden pracovník fondu. Poukázal, že výška odmeny advokátky nebola stanovená z ceny pozemkov v závislosti od bonity pôdy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorí sú zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný a zistil, že tomu tak nie je.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania. Dovolatelia napadli dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách konania. Takéto uznesenie je v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaní procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolatelia namietajú, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny (procesné ustanovenia porušujúci) postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu dovolania žalovaných je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzujú z toho, že odvolací súd nepostupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p., keď žalovaných nevyzval, aby sa vyjadrili k „inej aplikácii“ zákonných ustanovení. V prípade, ak odvolací súd pri aplikácii rovnakých zákonných ustanovení zaujme iný právny názor, ako súd prvého stupňa, nemôže ísť o prípad, kedy by bolo potrebné tento právny názor konfrontovať s názorom účastníka. Je v právomoci súdu rozhodovať spory a v tejto súvislosti autonómne vykladať právne normy. Právny poriadok Slovenskej republiky nezaručuje, že všeobecné súdy budú rozhodovať v súlade s právnymi názormi účastníka konania (napr. I. ÚS 50/04). Z tohto dôvodu nie je dôvodná vyššie uvedená dovolacia námietka žalovaných.

Elementárnym predpokladom úvahy súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania je okolnosť, že došlo k ich uhradeniu (plateniu) pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva v súdnom konaní. Účelnosť trov konania v danom prípade súdy oboch stupňov skúmali z hľadiska zákonných kritérií, ktoré sú stanovené v ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p. Aplikovali identickú právnu úpravu (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 O.s.p.) a v takom prípade odvolací súd nemá povinnosť postupovať podľa § 213 ods. 2 O.s.p. Tak by tomu mohlo byť len vtedy, ak by pri rozhodovaní (ako rozhodujúce) bolo použité ustanovenie, ktoré (dovtedy) použité nebolo. K takejto situácii však nedošlo. Súdu prvého stupňa totiž priamo zo zákona vplýva povinnosť pri rozhodovaní o náhrade trov konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. skúmať (ne)existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa odvolaním napadla rozsudok súdu prvého stupňa o náhrade trov konania domáhajúc sa jeho zmeny v odvolacom konaní na základe nesprávneho právneho posúdenia veci spojeného s aplikáciou ustanovenia § 150 O.s.p.,

tvrdiac existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré žiadala žalovaným nepriznať náhradu trov konania. Súd žalovaným doručil odvolanie žalobkyne 4. júla 2011 a súčasne ich vyzval aby sa k nemu vyjadrili, ak to považujú za potrebné (viď č.l. 99 spisu). Žalovaní nevyužili právo vyjadriť sa k odvolaniu žalobkyne, i keď si mohli byť vedomí toho, že uvedené právne názory môžu mať dopad na výsledok odvolacieho konania, pretože odvolací súd je v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, s ktorými je povinný sa vysporiadať. Súd vytvoril žalovaným dostatočný priestor, aby sa mohli vyjadriť i k novej aplikácii § 150 O.s.p., čo však nevyužili; za tejto situácie preto nie je opodstatnená námietka porušenia práv vychádzajúc tiež zo zásady, že bdelym patrí právo – *vigilantibus iura scripta sunt*, a že došlo k vydaniu prekvapivého (neočakávaného) rozhodnutia, tak ako namietajú dovolatelia.

Odvolací súd svoje zmeňujúce rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žalovaným zdôvodnil jednak tým, že trovy vynaložené žalovanými na právne zastúpenie nepovažuje za účelné a tiež aj o ustanovenie § 150 O.s.p. Hoci spravidla záver o neúčelnosti uplatnených trov konania je sám osebe dostatočným dôvodom pre ich nepriznanie, sám osebe ešte nevyklučuje aj existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. na strane neúspešného účastníka konania. V tomto argumentačnom rámci sa dovolací súd nestotožnil s názorom dovolateľov, že ich námietka zakladá arbitrárnosť rozhodnutia, jeho nepreskúmateľnosť (nezrozumiteľnosť) a že jeho odôvodnenie nezodpovedá § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. (pozn. dovolacieho súdu – týmto zostáva nedotknutá otázka správneho posúdenia veci odvolacím súdom pri aplikácii § 142 ods. 1 v spojení s § 150 O.s.p.).

Arbitrárnosť rozhodnutia môže byť kvalifikovaná buď ako rovnocenná konkurencia viacerých protichodných právnych názorov vyslovených súdom, alebo situácia, v ktorej súd svoj jediný právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré prichádzajú do úvahy. Je zrejmé, že spomínané právne závery vyslovené odvolacím súdom nemožno považovať za protichodné v tom zmysle, že záver jedného vedie k inému výsledku k akému by viedol druhý. Zo súdno-aplikačného hľadiska nemožno odvolaciemu súdu vyčítať, že pri rozhodovaní o náhrade trov sporového konania aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. a súčasne prihliadal aj na ustanovenie § 150 O.s.p. (porovnaj Cpj 247/72 Najvyšší súd ČSR, Zborník IV str. 292 – 294, obdobne R 20/1980). Ak svoj záver o nepriznaní trov konania v rozhodnutí zdôvodnil z viacerých hľadísk, ktoré obstoja popri sebe (ide o neúčelne

vynaložené trovy konania a zároveň je tu i dôvod pre nepriznanie trov konania v zmysle § 150 O.s.p.), i keby stačil jeden z nich, v takom prípade sa nejedná o nezrozumiteľnosť (resp. neurčitosť, neodôvodnenosť) dôvodov rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorého odôvodnenie obsahuje viaceré argumenty pre podporu jedine správneho záveru, nie je rozhodnutím nepreskúmateľným alebo arbitrárnym; takýto postup súdu nie je ani odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolatelia odvolaciemu súdu vyčítajú, že neakceptoval judikatúru a v nej vyslovené právne závery, podľa ktorých každý má právo na právnu pomoc i právo na ich náhradu, pokiaľ sú splnené podmienky pre ich priznanie. Uvedené závery sú všeobecne platné a súdy ich rešpektujú. Zvlášť je potrebné zdôrazniť, že priznanie náhrady trov konania je podmienené splnením všetkých podmienok vyplývajúcich zo zákona, čo sa však posudzuje so zreteľom na konkrétny prípad a charakter konania. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie sa v takom prípade posudzuje práve na takto uvedené konkrétne okolnosti. Tieto podľa odvolacieho súdu spočívali v tom, že žalovaných v konaní na základe zákona zastupuje kvalifikovaný subjekt (Slovenský pozemkový fond disponujúci odbornými pracovníkmi aj s právnickým vzdelaním), preto zastúpenie tohto subjektu ďalším zástupcom v danom prípade nepovažoval za účelné. Uvedený právny záver, v okolnostiach na ktoré prihliadal odvolací súd nesvedčí o tom, že by bol v rozpore s argumentáciou dovolateľov (odvolávajúcou sa na zachovanie práv zaručených v článku 12 ods. 1 a 4, článku 20 ods. 1, článku 46 ods. 1 a článku 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, obdobne zaručených Listinou základných práv a slobôd). Na uvedenom mieste sa žiada zdôrazniť, že dovolaciemu súdu neprislúcha polemizovať s dovolateľmi o tom, či rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), t.j. či bola správne vyložená právna norma, či zo skutkových zistení bol vyvodený správny právny záver. Dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo postačujúcu odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo žalovaným nebola priznaná náhrada trov konania spočívajúca v trovách právneho zastúpenia a z ktorých konkrétnych okolností súd pri tejto úvahe vychádzal.

V súvislosti s námietkou žalovaných týkajúcou sa nedostatočného zistenia skutkového stavu (najmä pokiaľ ide o majetkové a sociálne pomery žalobkyne, ale aj o zohľadnenie úloh, konkrétnych pomerov a postavenia Slovenského pozemkového fondu) je súdna prax jednotná v názore, že tento prípadný nedostatok by mohol viesť k nesprávnym alebo neúplným

skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nezaložil by však tzv. zmätočnosť konania, teda ani vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000).

Z obsahu dovolania žalovaných možno vyvodit' aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov (v danom prípade prípadná nesprávna aplikácia § 142 ods. 1 v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. odvolacím súdom) nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad vo veciach sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 49/2012).

Iná procesná vada konania (vada, ktorá nie je uvedená v ustanovení § 237 O.s.p.), ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia majúcu za následok prípustnosť dovolania, a je preto významná len v prípade, že dovolanie je v danej právnej veci prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaných nemožno vyvodit' z ustanovení § 237 a § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky toto dovolanie podľa § 243b ods. 5

O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Žalovaní neboli v dovolacom konaní úspešní. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalobkyni (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.); dovolací súd jej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2013

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová